

וואס מיינט מען איב קרוינען?
וועמעס קאפ איז דען איצט דערדיי?
זיינער געוויס ניט!
ער טוט אים וויי זעהר...

BEHEADED

by Der Nister (1923)

און ער נעמט מיט א שטייף-אויסגעבויגן און דאָר פינגער-
ביינדל און טוט זיך אין מיט שטערן א זעץ. שפרינגט ביי
אים דאָס קאָפּ-און-שאַרבן-דעקל, ווי דאָס דעקל פון אַ פּוּשקע
אַפּ. עפנט זיך אויף, און ס'קומט פון דאָרט זיין קאָמעדיאַנט.
זיין קאָפּ-ווייטאָג אַרויס - אַ פּאַנט, קאָמעדיאַנטיש-עלעגאַנט.
און פון דעם טאַש פון זיין אויבער-דעקל שטעקט זיך אַ טי-
כעלע אַרויס. אַ ווייס און מיט אַ פאַרפומען באַשמעקט, און
ער כאַפט דאָס אַרויס אויף גיך, קנייטשט דאָס צונויף איילנ-
דיג, און ער גייט צו זיינע שלייפן און צו זיינע מאַט-פאַר-
מאַכטע אויגן צו באַנעצט זיי באַשמעקט זיי און זיין קאָפּ-
ווייטאָג סאַרגרינגערט...

--What are they thinking of? Crowning him?
--Who else's head is available?
Certainly not his!
His aches a lot . . .

And with a stiff, crooked, and thin finger-bone he pushes against the middle of his forehead. The lid of his head and skull springs up like the lid of an alms-box, opens up, and his Comedian, his headache, comes out from there--a dandy, elegant like a Comedian, and from the pocket of his suitcoat a handkerchief sticks out, white and smelling of perfume, and he snatches it quickly, creases it hurriedly, and he approaches his temples and his dull closed eyes, moistens them, scents them and relieves his headache . . .

ווי פילסט זיך, אָדום? פרעגט דער קאָמעדיאַנט.
בעסער, אָבער בעסער וואָלט איך דיך אין די אויגן ניט
געזעהן.

--How do you feel, Adam? asks the Comedian.
--Better; but I would be better if I didn't see you before my eyes.

און איון איז דעמאלט אויף דער נאַכט און שוין נאָהענט
צו האַלבע נאַכט, און דאָס צימער, וואו אדם געפינט זיך, איז
פול מיט ליכט באַלויכטן. פון לעמפּעלאַך, וואָס הענגען פון דער
מיט סטעליע אַראָפּ, און זיין קאָמעדיאַנט איז ניט אַליין פון
קאָפּ אַרויס. נאָר מיט מכשירים זיינע. מיט אַ ליילעכל אויף
דער ערד אויסצושפרייטן און מיט זיין פּאַקוס-שטעקעלע
זיינע קונצן צו מאַכן. ליגט שוין איצט דאָס ליילעכל אויף
דער ערד אויסגעלייגט, און דער קאָמעדיאַנט אויף דעם
אַ וואַנדערנדיגער דערווייט - ויצט, אין אַ לייווענטענעם כאַלאַט
און מיט אַ שיסעלע אויף נדבות, די פיס אונטער זיך און זיין
שטעקן ניט ווייט אַוועקגעלייגט.

And it is then nighttime and already almost midnight, and the room where Adam finds himself is fully lit up with light from lamps which hang down from the middle of the ceiling; and his Comedian did not come out of his head empty-handed, but with his tools, with a sheet to spread on the ground, and with his magic wand to perform his tricks. The sheet lies already laid out on the ground, and the Comedian--a wandering dervish--sits on it in a linen smock and with a bowl for donations, his feet tucked under him with his wand lying not far away.

--What's up?
--I want to speak to you now about crowning: how crowns become thorns.

וואָס איז?
- כווייל מיט דיר איצט וועגן קרוינען רעדן: ווי קרוי-
נען צו דערנער ווערן.

--Spare me, we've already exhausted that topic.
--And also how thorns, in the long run, stop being thorns.

פאַרשפּאַרסט, מהאָט שוין אָפּגערעדט.
און אויך ווי דערנער, סוף כל סוף, אויס דערנער ווערן,
מ'ווייס עס אַליין.

--That's obvious.
--And that a head has only been made for the sake of aching, that is its calling and sole justification.

און אַז אַ קאָפּ איז נאָר - ער זאָל וויי טאָן - געמאַכט
געוואָרן, דאָס איז זיין באַרוף און זיין איינציגע באַרעכ-
טיגונג.

--Very nice!
--And that yours is justified, and I serve it faithfully, and my job is an important one, and I execute it as it should be carried out.

זעהר שיין!
און אַז די נער איז באַרעכטיגט, און איך דין געטריי
דיינעם, און מיין פונקציע איז אַ וויכטיגע, און איך פיר זי
אויס, ווי ס'באַדאַרף צו זיין.

--So be it!
--And if you figure it out and make an accounting, what will still remain on your world other than it and other than me? Nothing!

אַנגעלייגט!
און אַז דו וועסט זיך איבערצייילן און דעם חשבון
מאַכן, וואָס נאָך אויסער דעם און אויסער מיר וועט דיר
אויף דיין וועלט בלייבן? גאַרניט!

--My good fortune and misfortune, what is it you want?
--Put something in the bowl . . . Support your poor dervish, he goes to and fro in your land and in your cities, and he can tell you a great deal about your estates, spend some time with him.

גיב עפעס אין שיסעלע... האַלט דיין אַרימען דער-
וויש אונטער, ער גייט איבער דיין לאַנד און איבער דייןע
שטעט אַרום און ער קאָן דיר פיל וועגן דייןע גיטער דערצייילן,
פאַרברענג מיט אים.

--I'm spending time. Well?
--Recently I was in a large city of yours, in a Baghdad of yours, on a market day and at a large fair, the commerce and the noise lasted a long time, and after the commerce and after they calmed down from the fair, the crowd stuck together in bunches and groups. They talked about you, about the lord of the land: he is nice, they said, and good, and his good should be requited.--"With what?"--And all the small groups gathered together in one large group and after lengthy conversations and oratorical speeches, they decided to erect a memorial to you. And they started collecting money right away, and the rich ones slipped away one by one, the well-to-do got away with giving pennies, but a fakir, half-mad and bleary-eyed, took a sick and mangy monkey from his lap, and a second one gave up his day's earnings. When I saw this: the poverty of the poor and the disgrace of the rich--I turned to the crowd and began to dissuade them: The issue is no issue, the whole matter is contradictory and unnecessary . . . I know our lord, I said, and by his

פאַרברענג מיט אים.
פאַרברענג איך, נון?
- פּין איך די לעצטע צייט אין דייןער אַ גרויסער
שטאָט, אין דייןעם אַ באַגדאַד געווען, אויף אַ מאַרק-טאַג
און אויף אַ יריד אַ גרויסן, האָט מען געהאַנדלט און געטומלט
לאַנג, און נאָכן האַנדלען און נאָכן איינשטילן זיך פון יריד, האָט
דער עולם אין בינטלאַך און אין רעדלאַך זיך צונויפ-
געקליבן, מהאָט וועגן דיר, וועגן האַר פון לאַנד געשמעקט:
ער איז וואויל, האָט מען געזאָגט, און גוט, און מ'דאַרף אים
באַגוטן. "מיט וואָס?" - אין אַלע קליינע רעדלאַך זיי-
נען זיך אין איין גרויסן ראָד צונויפגעגאַן, און נאָך
לאַנגע שמועסן און רעדעס רעדנערשע, האָט מען באַשלאָסן
דיר אַ דענקמאַל שטעלן, און טאַקע באַלד האָט מען געלט
קלייבן גענומען, און די רייכע האָבן זיך אַרויסגערוקט איינ-
ציגוויי, די פאַרמעגליכע זיינען מיט האַרטע פרוטות אָפּגע-
קומען, נאָר איינער אַ פאַקיר, אַ האַלב-דולער, און מיט אויגן
קאַליע האָט פון זיין שוים אַ קראַנק און קרעציג מאַלפעלע
אַרויסגענומען, און אַ צווייטער אויך אַווינער - האָט זיין טאַג-
פּרנסה אָפּגעגעבן, האָב איך דאָס דערזעהן: דאָס אַרימקייט
פון די אַרימע און דעם בויון פון די רייכע - האָב איך זיך
צום עולם געווענדט און אים אָפּרעדן גענומען: די זאַך איז
קיין זאַך, און די גאַנצע מעשה איז אָפּגעפרעגט און איבעריג...

1

כ'קען דעם האר אונזערן. האָב איך געוואָנט. און אָו ביי זיין לעבן. בין איך זיכער. וועט ער אויף קיין דענקמאָל ניט איינ-גיין. בטבע איז ער אַ בעל-פחדן. ביינאָכט גייט קיינמאָל אין דרויסן ניט אליין. און דער דענקמאָל מוז דאָך באַשטענדיג - אי בייטאָג אי ביינאָכט - אינדרויסן בלייבן. און אונזער האָר וועט דאָס ניט דערלאָזן. איך בין זיכער. און פאַר קיין פאַל ניט... און איך האָב אָפגערעדט דעם עולם. און דעם ערשטן פאַקיר די מאלפּע אומגעקערט. און דעם צווייטן זיין טאָג פאַרדינסט, און ביי די רייכע איז פון האַרצן אראַפּ. און אויך די פאַרמעגליכע זיינען געווען אויסגעלייגט ווערן. און דער עולם איז זיך צוגאַן. און דער פלאַץ איז באַלד ליידיג גע- בליבן, און דיינע אונטערטאָנער זיינען האוילע אונטערטאָנער. און דיינע לאַנדס-לייט זיינען פון אַ חוב אַרויס... און געבליבן בין איך מיט זיך אליין נאָר דעמאָלט. און איך מיט זיך האָבן זיך איבערגעקוקט נאָכן עולם אַוועקגיין און הנאה געהאַט ביידע. און לאַנג נאָך אויסן פלאַץ דאָרט דעם ענין אַרומצוקלערן פאַר בליבן. זיך אויף אַ שטיין צוגעוועזען און דעם גאַנצן אָונט שטיל געקלערט פון דעם... יאָ. אדם!

- ס'איז ליגן. קאָמעדיאַנט!
- פאַרוואָס?
.. ווייל מיינע אונטערטאָנער ווייסן. אָו איך פאַדער פון זיי גאַרניט. און אליין זיינען זיי ניט אַזוי שלעכט און נאַריש. און אומזיסט ווילסטו זיי מיר פאַרמיאוסן.
- חלילה. און דאָך...

און דאָ שפּרינגט דער דערוויש פון זיין אויף-דער-ערד- זיבן און פון דעם ליילעכל-פאַרשפּרייטקייט אויף. און ווידער הי פריהער. און ווידער קאָמעדיאַנטיש אָנגעטאָן בלייבט שטיין. און ווידער מיט זיין טיכעלע באַשמעקט צו אדם שליפּן. גייט צו. באַנעצט זיי באַשמעקט זיי. אים דעם קאָפּ-ווייטאָג פאַרגרינגערט און אַזוי זאָגט צו אים:

- און איצט. אדם. וויל איך מיט דיר ווידער וועגן קרוינען רעדן. אָבער איצט ניט וועגן זיך. נאָר וועגן אָנדער- רע צו קרוינען... איך רעד פון דיין מייסטער... און אָט וועט באַלד האַלבע נאָכט קומען. און ער וועט זיך צו דיר. אהער אין צימער. מיט זיינע נאָהענטע באַווייזן. און דיין גרויס דרך-אַרץ פילט זיך שוין אין דיר. און דיין מורא און פּווד דריקט זיך שוין אויף דיין פנים אויס. און מיך וועסטו צוריק אין קאָפּ אַריין פאַרטרייבן. און איך וועל פון דיינס אַ אויג- שפּעלטעלע אויף וואָס דאָ וועט פאַרקומען אַרויסקוקן. און צוועקן וועל איך מוון. און שווייגן. און אויסהערן. און קיין וואָרט ניט אַרויסרעדן. און אַ עדות און אַ שטומער זיין. און דעם גאַנצן שווינדל ניט שטערן. און אין אים זיך ניט אַריינ- מישן טאָרן...
- קאָמעדיאַנט!
- ערלויב!

און דאָ גיט זיך דער קאָמעדיאַנט צו איינער אַ וואָנט אַ לאָז. מיטן שטעקעלע אין האַנט. אין דער לופט מיט דעם עפעס באַוועגונגען מאַכנדיג. גיט זיך אַ שטעל פאַר דער וואָנט. אליין אין דער זייט ביי איר. און די גאַנצע איבעריגע פאַר אדםען. פאַרן איינציגן צוקוקער. פריי מאַכנדיג. און דאן. און אַ פאַר רגעס אַזוי פאַר איר גרייט שטייענדיג. אַזוי סוט זיך מיטאַמאָל די אויבערשטע העלפט אירע אַ ריר און פאַרשווינדעט. די אונטערשטע בלייבט. און דורך דער ניט- בלייבנדיגער אויבערשטער שטעלט זיך אַ פאַרשוין - אַ פאַרשטעלעניש - אַריין: - אַ הויכער און אַ דאַרער. אין געלן אָנגעטאָן און אויך מיט אַ רעקל אַ געלט. און אין זיין האַנט עפעס אַ פלי טראָגט און פאַר אן אויער האַלט זי. און די כלי איז עפעס מיט אַ טישטובל פאַרדעקט. און מיט דער צווייטער. מיט זיין פרייער האַנט. טוט אַלע וויילע מיטן טיש- טובל דאָס מויל פון כלי איינדעקן...

- ער האָט געהערט. דער מייסטער דאַרף אהער קומען. האָט ער אים געבראַכט אַ נשמה צו פאַרריכטן.
- אַ נשמה? - פרעגט דער קאָמעדיאַנט.
- יאָ.

- און וואָס פעלט איר דען?
- פעסטקייט אין די פיס. די קניעס בויגן זיך איר. און שוואַך אויף די פיס האַלט זיך. און דער פאַרשוין גיט צו: - געבוירן איז זי אַ געזונטע. מיט אַלע אברים ווי ס'פאַדאַרף צו זיין. און אויך מיט פיס אָהן אַ פעלער. אָבער שטיין אויף זיי איז זי ניט בכח. זאָגט זי. און תמיד און באַ- שטענדיג מוז אַ שטיצע און אַ אַנשפאַר האָבן.
111

life, I am certain he will not consent to a memorial. By nature he is a coward, he never goes out alone at night, and the memorial after all must constantly--both by day and by night--remain outside, and our lord will not permit it, I am certain, in any case . . . and I dissuaded the crowd, and returned the monkey to the first fakir, and to the second one his day's earnings; and the rich were relieved, and the well-to-do also very cheerful, and the crowd dispersed, and the square soon remained empty, and your subjects are good subjects, and your countrymen were relieved of a debt . . . And I remained alone with myself only then, and I and myself looked at each other after the crowd had left and we both enjoyed ourselves staying for a long time yet on the plaza there thinking over the matter, we sat down on a stone and quietly contemplated the whole evening . . . Yes, Adam!

--It's a lie, Comedian!

--Why?

--Because my subjects know that I require nothing from them, and they themselves are not so evil or foolish, and your attempt to make me loathesome to them is to no avail.

--God forbid, and yet . . .

And here the dervish jumps up from sitting on the ground and from the sheet that is spread out, and remains standing again as earlier, again dressed like a Comedian, and again approaches Adam's temples with his perfumed handkerchief, moistens them, scents them, relieves his headache and says this to him:

--And now, I want to speak to you again about crowning, but now not about myself, but about crowning others . . . I'm speaking about your Master . . . And midnight will soon come, and he will appear to you here, in this room, along with his followers, and your great esteem for him is already felt in you, and your fear and deference are already expressed in your face and you will drive me back into your head, and I shall watch what will happen here through a slit in your eyes, and I will have to observe, and keep quiet, and listen, and not utter a word, and be a witness and a mute one, and not disturb the entire deception, and must not mix into it . . .

--Comedian!

--With your permission!

And now the Comedian goes over to one of the walls with his wand in his hand, making some kind of motion with it in the air, stands in front of the wall, alone by its side, and clearing away all the rest for Adam, for his sole spectator, and then, standing thus ready a few moments before it, its upper half suddenly moves and disappears, the lower half remains and through the upper half which does not remain appears a character--a disguised: --tall and thin, dressed in yellow and with a yellow jacket too, and in his hand he carries some kind of utensil and he holds it by its ear, and the utensil is covered with some kind of cloth, and with his second hand, with his free hand, he covers all the while the opening of the utensil . . .

--I heard that the Master will be coming here, I brought him a soul to be repaired.

--A soul?--asks the Comedian.

--Yes.

--And what ails it then?

--Steadiness in the feet, its knees buckle, and it holds up weakly on its feet.--And the character adds:--It was born healthy with all limbs as they should be, and also with no blemish in its feet, but it does not have the strength to stand on them, it says, and must always and constantly have a support and a prop.

--Well?

הָאָס זײַ ויך געהיילט א צײַט געטאָטערט און געוואָק
טערט און אין פיל הייל-ערטער אויסגעווען. הָאָס איר קײנער
ניט געהאַלטן. און אײצט הָאָס זײַ וועגן מײסטער געהערט. און
וועגן אדמען. אַז אײך אדם איז אײך דעמועלבן קראַנק.
הָאָס זײַ ויך אָהער געבעטן. אום אינאײנעם מיט אדמען צום
מײסטער זיך ווענדן.
- באווייז זײַ.

און דאָ דעקט דער פאַרשוין דאָס טישטוכל אָפּ. און פון
טאָפּ און פון אינעווייניג. ווי אַ גומי און אויפּשרינגענדיג.
אַ צווייטער אדם. ווי אַ צוויילינג וײנער. כאַפּט זיך אַרויס.
שפּרינגט אײך דער ערד אַראָפּ. און פונקט אַנטקעגן אדמען.
און פנים אַנטקעגן פנים. בלייבט שטיין.

- וואָס איז דאָ? - ווענדעט זיך דאָן אדם צו די פאַר-
שוײנען. קוקט זײ אַרום. קוקט אָן. באַטראַכט און פאַוואַנדערט
זײ. און דער עיקר צום ערשטן. צו זײן קאָמעדיאַנט קערע-
וועט זיך:

- וואָס איז דאָ?
- שרעק זיך ניט. ס'איז גאַרניט. ס'איז אַ פאַציענט נאָך
אײנער און אַ קאָלעגע צו זײן קרענק דיר. און דער וואָס
הָאָס אים געבראַכט אָהער, איז. ווי אײך בײ דיר. נאָך אַ דינער
זײנער... קוק אים אָן.

און אדם גיט דאָן אויפן פאַרשוין. וואָס הָאָס דעם פאַצ-
יענט געבראַכט אַ קוק. און דערוועגס: אמת. דער פאַרשוין
און זײן דינער זײנען אײנער אויפן אנדערן ענליך. און דער
פאַציענט און ער אַליין חורן זיך איבער. און דאָס. וואָס
ס'קומט פאַר אים פאַר. איז אים ניט קלאָר. און פון דעם.

וואָס איז פאַר זײנע אײגן געשעהן. מײסט זיך אין קאָפּ בײ
אים. און... וואָס זאָל דאָס הייטן און וואָס זאָל באַטייטן. און
וואָס איז פאַר אַ צוויילינג. און וואָס פאַר אַ געמיש דאָ?
- וואָס איז דאָ?

- שרעק זיך ניט. און מיר זײנען ניט אײנע. און אזײנע
(זעהו!) ווי דו זײנען אַסך. און אזײנע (זעהו!) ווי מיר.
זײנען ניט ווייניג און ניט קיין ביסל.
און אדם טוט אַ קוק און זעהט: די ווענט פון זײן צײ-

מער צוגײען און צענעמען זיך פאַמעליך. און זײן צימער צו
אַ זאָל עפעס ווערט. און די זאָל פאַרגרעסערט זיך און שוין
צו אַ פעלד אַ גרויס איז ענליך. און דאָס פעלד איז מיט פיל
מענשן אַנגעפילט. און די מענשן נאָר פון אדמס און נאָר פון
דינערס באַשטייען. און אַלע זײנען אויסגעמישט. און דער
עולם איז נאָר פון צוויי מינים אינגאַנצן... און די אדמס
זעהן זעהר ערנסט. מיד און בלאָס אויס. און די דינערס... מיט

דינערס-שמייעלאַך אײך די ליפן... און אַ גרויסע ליכט פאַר-
ליכט דאָרט אַלעמען. און די שעה איז שוין אַ שפעטע און
די האַלבע נאַכט אַ נאָהענטע. און מיטאַמאָל - און אַלעמענס
אײגן אַרויף ווענדן זיך. און איבערן גאַנצן עולם גײט עפעס
אַ מורמל איבער. און אין אַלעמענס אײגן און אין אַלעמענס
מורמל: - דער מײסטער. דער מײסטער... פילט זיך...

און פלוצלינג און איבער די קעפּ פון אלע. הויך און אין דער
לופט זיך האַלטנדיג. דער מײסטער באַווייזט זיך... און אַלע
אדמס דערוועהן אים און דערשרעקן זיך. קאָנען אײך די
פײס ניט אײנשטיין און פאַלן צו דער ערד אַנידער. און אײך
די דינערס דערוועהן אים. און אַז זײערע האָרן זײנען אײך
די קני געפאַלן. אָבער די דינערס בלייבן שטיין און אײך

זײערע האָרן מיט פאַראַכטונג קוקן... און אײך זײערע ליפן.
די שמייעלען צעוואַקסן זיך. גרויסן זיך און פאַרגרעסערן זיך
און וואַקסן צו אַ גרויס געלעכטער אויס. און די דינערס
לאַכן און לאַכן. און די דינערס בײ די זײטן האַלטן זיך:
- קעלבער! האָרן-נאַרן! ...

- קאָמעדיאַנטן! - שרייט דאָן אדם ניט מיט זײן קול
דערשראַקן און מיט פחד אויס. און די אײגן ווערן גרויס בײ
אים און זעהן ווי פאַרשטאַרטע. פוסטע און ווילדע גלעזער
אויס. און ער טוט זיך מיטאַמאָל אַ דערמאָן. און מיט דער
האַנט אין שטערן אַ זעץ. און דאָס קאָפּ-אין-שאַרבן-דעקל
שפּרינגט בײ אים ווי פון אַ ענגן שלאָס דאָן אָפּ. און דאָן
און צו זײן נאָהענט-שטייענדיגן קאָמעדיאַנט זיך ווענדנדיג.
מיט פאַדערונג און באַפעל אײך זײן קאָפּ און אײך זײן
אויפגעעמנטן ווייזט:

- אַרײן!
און דער קאָמעדיאַנט פאַלגט. און דער קאָמעדיאַנט פאַר
זײן האָרס באַפעל דערשרעקט זיך. כאַפּט זיך אין קאָפּ אַרײן
און לאָזט דאָס דעקל באַלד זיך צושליסן...
און דאָס פעלד ווערט אויס פעלד באַלד. און די פילע
פאַרשויען פאַרשווינדן פונם פעלד. און די ווענט גײען זיך

--It underwent treatment for a period, with doctors and
Tartars, and showed up in many places of healing. Nothing helped.
And now it has heard of the Master, and about Adam, and Adam too
has the same sickness, it asked to come here, in order to turn to
the Master together with Adam.

--Show it to me.

And here the character lifts up the cover, and from the
pot and from inside, like rubber and jumping up, a second Adam,
like a twin of his, slips out, jumps down on the ground, and remains
standing just opposite Adam, and face to face.

--What is this here?--Adam turns then to the characters,
looks them over, looks at, considers and marvels at them, and turns
mainly to the first one, to his Comedian:

--What is this here?

--Don't be afraid, it's nothing. It's another patient
and a colleague of your sickness, and the one who brought him here
is, as I am to you, only one of his servants . . . Look at him.

And Adam then looks at the character who brought the
patient, and perceives: in truth, the character and his servant
are like each other, and the patient and he himself--repeat each
other, and what is happening before him is unclear to him and what
has happened before his eyes is mixed up in his head, and--what does
it mean and what does it signify, and what kind of turn is this and
what kind of mixup here?

--What is this here?

--Don't be afraid, and we are not one, and there are a lot
(see!) like you, and not a few and no small amount (see!) like me.

And Adam looks and sees:--The walls of his room melt and
move apart slowly, and his room becomes a kind of hall, and the hall
becomes bigger and is already like a large field, and the field is
filled with many people, and the people consist only of Adams and
only of servants, and all are mixed together, and the crowd consists
entirely of two types . . . And the Adams appear very serious, tired,
and pale, and the servants--with servant-smiles on their lips--And
a great light illuminates everyone there, and the hour is already
late and it is close to midnight. And suddenly--and everyone's eyes
turn upward, and a kind of murmuring passes over the entire crowd,
and in everyone's eyes and in everyone's murmuring:--"The Master,
the Master"--is felt . . . And suddenly and above everyone's head,
floating high and in the air, the Master appears - - - And all the
Adams see him and are afraid, are not able to remain standing on

their feet and fall down to the ground; and the servants too see him,
and their lords have fallen to their knees, but the servants remain
standing and look at their lords with contempt . . . And on their
lips the smiles grow, enlarge and become bigger and grow into a great
laughter, and the servants laugh and laugh, and the servants hold
their sides:

--Calves! Fool-lords! . . .

--Comedians!--Adam cries out, not with his own voice,
frightened and afraid. And his eyes become large and look as if
made of frozen glass, empty and wild. And he remembers suddenly,
and with his hand he pushes his forehead, and the lid of his head
and skull then springs up like a narrow lock. And then, turning
to his Comedian standing nearby, with a demand and order he points
to his opened head:

--Inside!

And the Comedian obeys, and the Comedian is afraid of his
lord's command, slips into his head and quickly lets the lid close . . .

And the field quickly is no longer a field, and the many
characters disappear from the field. And the walls come together

צונניף ווי פריהער, און דאָס צימער ווערט צימער ווידער, און נאָר דער פאַרשוין, וואָס האָט דעם פאַציענט געבראַכט, אויף זיין אָרט נאָך מיט זיין געבראַכטן שטייען, שטייען און ווי אויף אדמס וואָרט וואַרטן.

-- אין פלי אַריין! -- באַפּוילט דאָן אדם.

און דער צווייטער אדם שפּרינגט אין פלי אַריין, דער דינער דעקט דעם טאַפּ ווידער מיט זיין טישטוכל צו, און אַליין קערעוועט זיך צו אדמען מיט דער פלייצע אויס, און ווי גאַרניט ניט געווען, שטיל דורך דער פאַרשוואַנדענער

וואַנט ניט בלייבט... און די וואַנט קערט זיך צו איר סריי הערדיגן אָרט אום, און דאָס צימער באַקומט זיין אויסזעהן צוריק, און אדם איז אַליין שוין דעמאָלט, אָבער זעהר מיד און זעהר אויסגעמאַטערט פון דעם פאַרגעקומענעם, און ער לאָזט זיך אויף אַבענקל אַראָפּ, זיפצט שווער פון איבערגע-קומענעם אָפּ, טוט זיך מיט דער האַנט איבערן שטערן אַוויש און די האַנט ביי אים ווערט פון קאַלטן שווייס אים נאַס..

אַז ער באַרוהיגט זיך, זעהט ער: -- ס'איז האַלבע נאַכט די צייט, מיד און מאַט שלאָגט פון די סטעליע-לעמפלעך די שיינ דאָן אָפּ, אַ שטילקייט, אַ האַלב-נאַכטישע, אין צימער און אין די ווינקלען הערשט, און די ווענט נאָכן פאַרגעקומענעם ווי נאָך עפעס וואַרטן, אויף ניס און אויף נאָך, וואָס איבעראַ-ניס דאַרף איצט פאַרקומען...

און די וואַנט, וואָס אדם האָט זיך אַנטקעגן איר אויפן בענקל אַראָפּגעלאָזט, עפנט זיך אויף פאַמעליך און אין אַ זייט גייט אָפּ... אַ גלייך און גרויס פעלד דאָן דערזעהט זיך... און אין גרויסן פעלד, אין שטילן, אַוועג באַווייט זיך, אַוועג, און ווייט אויפן האַריוואַנט זעהט מען דעם מייסטער אַנקומען, און פאַר אים, אויף אַגרויסער שטרעקע פאַראויס אַבינטל תלמידים מיט ברויט און מיט וויין אין די הענט, אויסן וועג, ווי צו אדמען, גייען, און מיטאמאל, און אינמיטן וועג וואַקסט פון ערגעץ אַטיש אַרויס, און תלמידים קומען צו אים צו, לייגן דאָס ברויט אַוועק און שטעלן דעם וויין אַנדיער, און שטיל צום האַריוואַנט זיך ווענדנדיג, אויפן מייסטער און אויף זיין אַנקומען וואַרטן, און דער מייסטער דערנעהנט זיך, און דער מייסטער גייט צו, און די תלמידים טרעטן דאָס אָרט אויבן-אָן ביים טיש אים אָפּ, און שווייגנדיג און מיט כבוד אַפּגעטראָטן, ביי די טיש-ראַנזן שטעלן זיך, און דער מייסטער הויבט די הענט און די אויגן אויף און נעמט דעם טיש, דאָס ברויט מיטן וויין בענשן: -- אַ ברכה אויף דעם טיש, אַ ברכה אויף דעם ברויט און וויין און אויף אייך, תלמידים... עסט דאָס ברויט און טרינקט דעם וויין און האָט אונזערן אַנייעס תלמיד אין זינען: מיר גייען צו אים און קומען, און היינט וועט ער אויף זיך אונזער גוטס און גורל קרינען.

און תלמידים עסן, און תלמידים דעם וויין פרויבן, און בשעת עסן דעם מייסטערס ווערטער געדענקען, און דעם נייעס נאָך ניט-געזעהענעם תלמיד שוין אין זינען האַלטן, און אָט, און זיי דער מייסטער דאַרט נעבן זיינע תלמידים און אויף זייער עסן וואַרט, אַזוי טוט ביי אדמען עפעס אין די אויגן אַשווינדל... דאָס פעלד בלייבט ניט, און די וואַנט, וואָס האָט זיך אויפגעעפנט, איז אויף איר פריהעריגן אָרט ווידער, שטיל... נאָר אין דער טיר פון צימער עפעס אַלייכט קלאַפן דערהערט זיך:

-- אַריין! -- זאָגט אדם.

און מיטן זאָגן פון דעם וואַרט, דערפילט אדם אַגרויס אחריות פאַרן זאָגן, און אַז דאָס, וואָס פון יענער זייט, דאַרף באַלד צו אים אַריינגיין און זיין שוועל איבערטרעטן, און ער שטייט פון זיין אָרט און זיין בענקל אויף, און מיט פנים און קערפער צו דער טיר דאָן ווענדט זיך, און אַזוי, און זיך ווענדנדיג און בכבוד בלייבנדיג, מיט דערוואַרטונג אויף זיין טיר אַרויסקוקט... און די טיר עפנט זיך, און דער מייסטער פאַראויס גייט, און נאָך אים די פעלד-תלמידים באַ-ווייזן זיך, קומען אַריין, און אדם נעמט דאָס בענקל און דערלאַנגט עס דעם מייסטער באַלד, און דער מייסטער זעצט זיך, און אַלע אַרום אים אין אַרעדל שטעלן זיך...

וויפיל ס'געדויערן אַזוי די ערשטע מינוטן, ווייס ניט און גיט זיך קיין רעכענונג ניט אָפּ אדם, און ציהען ציהען זיי זיך לאַנג די מינוטן, און געדויערן געדויערן זיי זעהר לאַנג, און דאָס צימער ווערט מיט אַשטילקייט אַנגעפילט, פון דעם זיצנדיגן מייסטער און פון די תלמידים שטייענדיגע, און דאָס וואַרט פון מייסטער איז נאָך ניט געזאָגט, אָבער באַלד דער-הערט זיך עס:

4

as before, and the room becomes a room again, and only the character who brought the patient stands in his place with the one he brought, stands as though awaiting Adam's word.

--Into the utensil!--Adam then orders.

And the second Adam springs into the utensil, the servant covers the pot again with its cloth, and himself turns his back to Adam, and as if nothing were there, quietly disappears through the wall . . . And the wall returns to its former position, and the room receives back its earlier appearance, and Adam is already alone then, but very tired and very exhausted from what has happened. And he lowers himself onto a bench, sighs heavily over what has occurred, wipes his brow with his hand, and his hand becomes moist with cold sweat . . .

When he calms down, he sees:--the time is midnight, the light of the ceiling lamps is then reflected tired and exhausted, a midnight stillness prevails in the room and in the corners, and after what has happened it is as though the walls are waiting for something, for something new and something additional that is about to happen . . .

And the wall opposite which Adam had lowered himself onto the bench opens up slowly and recedes to the side . . . A large, level field is then seen . . . And in the large, quiet field a road appears. A road, and far on the horizon the Master is seen coming, and before him, some distance in front of him, a group of disciples with bread and with wine in their hands are walking on the road, as though toward Adam. And suddenly and in the middle of the road a table grows out of somewhere, and the disciples approach it, set down the bread and put down the wine, and quietly turning toward the horizon, await the Master and his arrival. And the Master draws near, and the Master approaches, and the disciples make room for him at the head of the table, make way for him silently and respectfully, standing on the sides of the table. And the Master raises his hands and eyes and blesses the table, the bread, and the wine:-- A blessing on the table, a blessing on the bread and wine and on you, disciples . . . Eat the bread and drink the wine and have our new disciple in your thoughts: we are walking toward him and coming, and today he will be crowned with our good and our fate.

And the disciples eat, and disciples test the wine, and while eating remember the Master's words, and already have the new as yet unseen disciple in their thoughts.

And now, and as the Master waits there by his disciples while they eat, some kind of trick happens in Adam's eyes . . . The field disappears, and the wall that had opened up returns to its former position. Quiet . . . but a kind of light knocking is heard on the door of the room:

--Enter!--says Adam.

And as he says this word, he feels a great responsibility for saying it, and since what is on the other side of the door must soon come in and pass over his threshold, he rises from his place and his bench, and then turns with face and body toward the door, and thus, and turning and remaining respectfully, looks at his door with expectation . . . And the door opens, and the Master walks in first, and after him appear the disciples from the field. They enter, and Adam quickly presents the bench to the Master, and the Master sits down, and they all form a circle around him . . .

How long these first moments last Adam neither knows nor calculates; and the moments are drawn, drawn out for a while, and they last, last a long time, and the room is filled with a quietness, from the sitting Master and from the disciples standing, and the Master's word has not yet been said, but it is soon heard:

דו האלטס ביי קרוינען אדם. און איך מיר האלטן
 דערביי. און מיר מוזן באלד אויפן פלאץ פון די געקעפטע
 זיין. זעהט! - ווענדעט זיך דאן דער מייסטער צו אַלע
 אַרומיגע - און דאָס גאַנצע אַדמס צימער פאַרשווינדט מיט
 אַמאָל מיט דער סטעליע און מיט ליכטיגקייט און מיט די
 ווענט און ווינקלען אַרום. און דער מייסטער מיט די באַגליי-
 טערס אַלע אויף אַ גרויסן ווילדן פלאַץ געפינען זיך... זעהט
 מען דאָרט: - דורך דער גאַנצער ברייט פון פלאַץ אַ הויכע
 וואַנט, וואָס ביזן הימל דערגרייכט. אַזוי אויפגעשטעלט. און
 די וואַנט איז אַ ליימיגע און אַ טויבע, און עפעס אַ לייכטער
 לייטער ווי אַ פלעכטנדיג געוואקס אויף איר אַרויף פלעכט
 זיך. און די שטאַפלען און די טרעפלאַך פון מענשליכע קעפּ
 און שאַרבנס ווינען, און די שטאַפלען זיינען נאָך ווייניג זעהר.
 און ביזן הימל, און ביז דער העכסטער הויך פון וואַנט איז
 נאָך אַ מהלך און אַ גרויסער זעהר... און דער פלאַץ איז
 ליידיג, און קיינער קומט נישט אויף אים. און אויף די גרעניצן
 זיינע אַ פּוּטטיקייט הערשט. און ווער ס'קומט צו צו זיי.
 פאַלט אויף אים אַ מורא אָן, און ווער ס'איז שוואַך. האַלט
 זיך פון די גרעניצן גאָר פון ווייטן, און ווער ס'איז שטאַר-
 קער, שטעלט זיך אַמאָל איין צו זיי צוגענענענען, אָבער
 אַלע דערשרעקן זיך און באלד אויף צוריק פאַרקערעווען,
 פאַרקערעווען... בפרט אַז די וואַנט מ'דערזעהט. ווי הויך
 און ווייט זי איז, און נאָך מער - אַז מ'כאַפט פון ווייטן אויפן
 לייטער אַ קוק. פון וואָס זיינע שטאַפלען און טרעפלאַך
 באַשטייען... גייט מען פון דאָרט אָפּ, אָבער איינער אין אַ
 דור אַ מאָל טרעט יאָ די גרעניץ איבער, און איינער אין אַ
 צייט אַ מאָל טרעפט זיך יאָ אַ איינשטעלער - קומט ער צו
 דער וואַנט צו גיין, און דאָרט וואַרט שוין אַ אַרט אויף אים.
 אַ געריכט-און-משפט-אַרט, מיט אַ קלאַץ, און אַ תליון ביי דער
 קלאַץ מיט אַ גרויסער שווערד אָנגעגרייט, און יענער איינ-
 שטעלער איז שוין גרייט, און דער איינשטעלער-לייגט דעם
 קאַפּ אויף דעם קלאַץ אַוועק, און דער תליון האַקט אים אָפּ.
 ווי ער האַקט... און אַז דער קאַפּ איז אָפּגעהאַקט, גיט אים
 דער תליון אין די הענט דעם געקעפטן, און דער געקעפטער
 נעמט אים און גייט מיט אים אויפן לייטער אויף. און דער
 לייטער דאָן מיט אַ קאַפּ העכער ווערט, און דעם לייטער קומט
 דאָן אַ שטאַפל צו...
 און דער מייסטער מיט די באַגלייטער זיינען יענעם פלאַץ
 אַריבערגעטראָטן. צום אַרט פון משפט און קעפּן גענעהענט.
 און דער תליון איז שוין אָנגעגרייט געשטאַנען, און דער מיי-
 סטער האָט דער ערשטער דעם קאַפּ אַוועקגעלייגט. דערנאָך
 אים גענומען און מיט אים אויפן לייטער אויפגעגאַן. און
 נאָכן מייסטער די תלמידים אַלע, און איינער נאָך איינעם
 דאָסעלבע. און צום לעצטן איז אדם געווען, און אדם קאַפּ
 איז צום העכסטן און לעצטן שטאַפל געוואָרן.
 אַז זיי האָבן דאָס אָפּגעטאַן, האָט זיי דער מייסטער צו-
 נויפגענומען אַלעקען, אַ גרויס ליכטיגקייט האָט אים דאָן פון
 אַרט פון ווין פנים אַרויסגעלויכטן, און אויך די תלמידים
 פנימער זיינען מיט ליכט באַלויכטן געווען, האָט ער זיי צו-
 נויפגעזאַמלט און אויפן אַרט פון משפט זיי אויסגעוועצט. אויס-
 געוועצט און זיי אַזוי געוואָגט:
 - תלמידים און געקרוינטע! אַז איר וועט איצט אָהן די
 קעפּ אַהיים קומען. וועלן אייך אייערע אייגענע און קרובים
 אַרומשטעלן און אייערע אויסזעהענס און מולות באַוויינען.
 און אייערע קאַמעדיאַנטן וועלן אייך פאַר די אויגן קומען.
 וועלן זיך מיט אייך רייצן און אויף אייערע „מפלות“ זיך
 פרייען און אייך פרעגן: „בעלי-מחול, וואו האָט איר די קעפּ
 פאַרליירן?“ - און איר וועט זיך פאַרליירן, און שעמענדיג
 און פאַרשעמטע אויף דער ליכט פון אייערע קעפּ זיי אָנווייזן.
 און זיי וועלן לאַכן און חזוק מאַכן. און פאַר די בייכער וועלן
 זיי זיך האַלטן און „קאַמעדיאַנטן!“ וועלן זיי אייך
 זאָגן - „ווי וועט איר אייער לעבן אָהן אייערע קעפּ אויסקו-
 מען, און אויף וועמעס עצות-שטריק האָט איר זיך געלאָזט, און
 אונז נישט געהערט, און אונז נאָך קאַמעדיאַנטן אָנגערופן...
 און וואָס וועט אייך אַרויסקומען, אַז דער ווינט וועט שוין
 אייך אייערע קעפּ אויף דער וואַנט דאָרט הויך, און - אַ
 גליק וועט אייך טרעפן! - אַז עמיצנס פיס וועלן אויף אייך
 טרעטן, אום נאָך אַ קאַפּ אויף איבער אייערע אויפצוהענגען...
 אזוי וועט מען אייך זאָגן. הערט! לאָזט אייערע קרובים זיך
 אויסוויינען, און אייערע אייגענע זיך אָפּבאַדויערן, און מיט
 די קאַמעדיאַנטן, אַז איר וועט בלייבן, זאָלט איר זיי די מעשה
 מיטן בריק און מיטן אַל-בריק דערציילן.
 און אזוי זאָגט צו זיי:

--You are about to be crowned, Adam, and we are too, and
 we must soon be at the Plaza of the Beheaded. See!--the Master turns
 then to all those around him, and Adam's entire room suddenly dis-
 appears, including the ceiling and the light and the walls and
 corners. And the Master and those accompanying him all find them-
 selves on a large, wild plaza . . . There is to be seen there!--
 Through the entire breadth of the plaza there is erected a high wall
 which reaches up to heaven. And the wall is of clay, impenetrable,
 and a kind of light ladder like an entwined plant twines upward on
 it, and the rungs and the steps are of human heads and skulls, and the
 rungs are still very few, and there remains yet a very great distance
 to heaven and to the highest height of the wall . . . And the plaza
 is empty, and none comes on it, and on its borders an emptiness
 rules, and whoever approaches them is overcome with fear, and who-
 ever is weak keeps quite far from the borders, and whoever is
 stronger dares to approach, but they all soon become frightened
 and turn back . . . Especially when they see the wall, how high and
 far it is, and in addition--when they take a look at the ladder from
 afar--at what the rungs and steps consist of . . . they depart from
 there; but one person in a generation does step over the border once,
 and one person once in a while does take a risk . . . comes and
 approaches the wall. And there a place already awaits him, a court
 and a place of judgment, with a wooden block, and an executioner
 by the block with a large sword ready. And the one who takes a risk
 is already prepared, and the one who takes a risk lays his head on
 the block, and the executioner cuts it off in the way he cuts . . .
 And when the head is cut off, the executioner places it in the hands
 of the beheaded, and the beheaded takes it and mounts the ladder with
 it, and the ladder then becomes one head higher, and the ladder re-
 ceives another rung . . .

And the Master and those accompanying him crossed over that
 plaza, neared the place of judgment and heads, and the executioner
 was already standing ready; and the Master was the first to lay his
 head down, and afterward took it with him and mounted the ladder.
 And after the Master all the disciples, one after another did the
 same, and Adam was the last one, and Adam's head became the highest
 and last rung.

When they finished this, the Master gathered them all
 together, a great light shone from the place of his face, and the
 disciples' faces too shone with lights; he assembled them and seated
 them on the place of judgment, seated them and said this to them:

--Disciples and crowned ones! When you now come home with-
 out your heads, your friends and relatives will gather around and
 lament your appearance and fate. And your Comedians will come before
 your eyes, they will make fun of you and will be happy over your
 "downfalls" and will ask you: "Brainy ones, where did you lose your
 heads?"--And you will become flustered, and ashamed and embarrassed
 will point out to them the light from your heads. And they will
 laugh and jeer, and hold their sides, and--"Comedians!"--They will
 say to you--"How will you manage your lives without your heads?
 Whose cunning plot did you follow, since you didn't listen to us;
 and you call us Comedians . . . And what will you gain from the
 wind already shaking your heads on the wall there, and--you should
 be so lucky!--that someone's feet will step on you, in order to hang
 one more head over yours . . ." That's what they'll say to you.
 Listen! Let your relatives lament their fill, and your kin mourn;
 and when you remain with the Comedians, you should tell them the
 Story of the Bridge and the All-Bridge.

And tell them this:

אמאל איז איבער א טייך איינעם פון איין ברעג צום צווייטן זיינעם א בריק איבערגעווארן געלעגן. א בריק ווי אלע בריקן האט מענטשן און משאות און פערד און וואגן אויף זיך און דורכן טייך דורכגעלאזט... בייטאג און ביינאכט אום זומער און אום ווינטער אין רעגנס און אין שנייען אין אלע וועטערן און אין פארשיידענע אינדרויסנס געדינט און קיינמאל זיך ניט געקלאגט און קיינמאל צו קיינעם קיין טענות ניט געהאט, אז ס'איז אין אים א לאך געווארן האט מען אים פארריכט. אז ס'האט זיך ביי אים א ברעט אדער א באלקן אויסגעבראכן האט מען אים נייע אונטערגעגעבן און ער האט זיין ארבעט און זיין זאך געטאן: א ברעג מיט א ברעג פארריינגט און מענטשן מיט מענטשן צונויפגעפירט און טאג הי נאכט אויף זיין פאסטן געווען און ארדנטליך און ערליך זיין בריקברויט און זיינע פארריכטונגען פארדינט...

MASTERS TELL.

A bridge was once put up over a river, from one bank to the other. A bridge like all bridges, which allowed people and loads and horses and wagons to pass over the river--by day and by night, in summer and winter, in rain and in snow and in all sorts of weather and in various climatic conditions. It served and never complained and never reproached anyone; if a hole developed, it was repaired, when one of its boards or beams broke, a new one was added, and it performed its work and its function: uniting one bank with the other bank, bringing people together with people, at its post day and night, and honestly and honorably earning its daily bridge-bread and its repairs . . .

But many years passed and the river under the bridge had dried up somewhat, and in the place of the current and flowing water islands grew up with willow trees, and the banks became somewhat lower and became covered with many reeds, deep into the river--a clown once settled there in the reeds. And the bridge was already old then, and the bridge already groaned often and complained of its past, and when wagons with large loads used to travel over it, it already used to bend and shake somewhat then, and from time to time, and during great early spring floods, it was not able to endure and once was only torn in half, and once already was entirely carried away by the current . . . They used to chase after it, stop it, keep it during the flood period somewhere on a bank wherever it had been carried, and then bring it home again, tie it down again to its banks, and place it again in its service and in its place and old age.

And the bridge groaned, swaying and breaking under its burdens, but performed its task without a choice, and noone paid attention to its inability, and its incapacity concerned noone, and whom should it bother, and whom should it concern? . . . Only the clown . . . Once at night, when the bridge remained alone, in calm weather, on a starry night, when the banks are asleep, there is no traveler and no passerby and no linking of the two banks, and the river lies quiet, and the heaven and its stars are reflected in the river and its night bottom,--the clown would then come out of the reeds, sometimes coming onto the bridge and sometimes under it, sit himself down and carry on a conversation with the bridge. And the bridge used to tell him of its sufferings during the daytime, and the clown would listen to it and agree with its complaint, and the bridge used to turn to him for advice, and the clown used to have just one piece of advice for him:

--Fool, why do you keep on? What will you gain from the horses' hooves? And--you old fool--what do you owe anyone? . . .

And the bridge used to think this over and exchange glances with the river and with the heaven in the river, and they were quiet, and they did not mix into the conversation, and only fish in the river and stars in heaven--sometimes a fish would jump, and sometimes a star would twinkle--seemed to oppose and be against the clown's advice and not let the bridge take his counsel.

Thus passed night after night, for a very long time. And the bridge sunk into melancholy, and the bridge was already doing its task unwillingly and negligently, and frequently and very often already accidents occurred on it:--a horse broke a leg, a man got caught in a hole--and it had been repaired too often, and the repairs did not help.

--Bridge, collapse!--The clown always advised it.

זיינע אבער פיל יארן אוועקגעגאן און דער טייך אונטער בריק האט עפעס ווי אויסטריקענען גענומען. און אויפן ארט פון שטראם און לויפנדיגן וואסער האבן זיך אינולען און מיט ווערבעלאך באוואקסן באוויזן. און די ברעגן זיינען עפעס אפגעפאלן און מיט פיל אטשערעט און טיף אין טייך אריין זיך באדעקן גענומען. האט זיך איינמאל אין אטשערעט אין דארטיגן א לך באזעצט. און דער בריק איז שוין דאן אלס געווען. און דער בריק האט שוין אפט געקרעכט און זיך אויף זיין פאסטן געקלאגט. און אז וועגן מיט גרויסע משאות פלעגן אויף אים ארויפפארן פלעג ער זיך שוין בויען און עפעס שאקלען דעמאלט. און פון צייט צו צייט און בשעת גרויסע געוויסערן ערב-פריילינגדיגע פלעג ניט אויס-האלטן און א מאל אויף האלב נאך צעריסן ווערן. און א מאל שוין גאר אינגאנצן מיטן שטראם אוועקגעטרעגן ווערן... פלעג מען אים נאכיאגן. אים פארהאלטן. אים די צייט פון געוויסער ביי א ברעג ערגעץ, און וואוהין ער איז פארטרעגן געווארן. אפהאלטן. און דאן ווידער אים אהיים ברענגען. ווי דער אים צו זיינע ברעגעס צוקרעמפעווען. און ווייטער אים צו זיין דינסט און אויף זיין ארט און עלטער אים אחעק-שטעלן.

און דער בריק האט געקרעכט. זיך געהיידעט און אונטער משאות זיך געבראכן. אבער באין ברירה זיין זאך גע-טאן. און קיינער האט אויף זיין ניט קאנען קיין אכט גע-געבן. און קיינעם איז זיין עלטער און זיין שוין ניט טויגן אנגעגאן. און וועמען ארט עס. און וועמען גייט עס דען אן? נאר דער לך... ביינאכט אמאל ווען דער בריק איז אליין געבליבן אין א שטיל וועטער. אין א נאכט א אויסגעשטערנטער. ווען די ברעגעס שלאפן קיין פארער און קיין דורכזייער. און קיין ברעג-פאר-בינדונג זיינען ניטא. און טייך ליגט רוהיג. און הימל מיט שטערן אין טייך אויף זיין נאכט-גרונט שפיגלען זיך. פלעג דער לך דאן פון אטשערעט ארויסגיין. א מאל אויפן בריק און א מאל אונטער אים קומען זיך אוועקוועצן און מיטן בריק א שמועס פארפירן. און דער בריק פלעג זיינע בייטאגדיגע אויסשטייענישן אים אויסדערציילן. און דער לך פלעג אים אויסהערן און מסכים זיין אויף זיין קלאג. און דער בריק פלעג זיך צו אים נאך אן עצה ווענדן. און דער לך פלעג פאר אים נאר איין עצה האבן:

נאר וואס האלט זיך? וואס וועסטו פון די פערדס טלאהען האבן? און - אלטער נאר - וואס ביסטו פאר א מחויב?...

און דער בריק פלעג זיך פארטראכטן און מיט טייך און מיט הימל אין טייך זיך איבערקוקן. און יענע זיינען שטיל געווען. און יענע האבן זיך אין שמועס ניט אריינגעמישט. און נאר פישעלאך אין טייך און שטערנדלאך אין הימל... א מאל פלעג זיך א פישעלע א ווארף טאן. און א מאל א שטערנדל א פינקל טאן... האבן ווי דערווידערט און דאגעגן געהאט און דעם אלטן אויפן לצט עצה זיך ניט לאזן געראטן. אזוי א נאכט נאך א נאכט. אזוי א צייט און א לאנגע זעהר. אין דער בריק איז אין א מרה-שחורה אריינגעפאלן. אין דער בריק האט שוין ניט גערן און אפגעלאזן זיין זאך געטאן. און אפט און זעהר אפט פלעגן זיך שוין אויף אים

אומגליקן מאכן: - א פערד האט א פוס אויסגעבראכן. א מענש איז אין זיינער א לאך אריין - און צו אפט האט מען אים שוין פארריכט. און ס'האט ניט געהאלטן דאס פארריכטן. - בריק ברעך זיך איין - האט אים אלץ דער לך געעצהט.

... ס'קאן דאך אבער א אומגליק זיין...
 -- איז וואָס גייט עס דיר אָן? און וואָס האָסטו דו מ'ן נ'ט
 קיין אומגליק? וואָס פאַרדינסט דו און וואָס דערלייגסט דו?
 -- גיי ל'ך. און וואָס וועלן בריקן זאָגן?
 -- כּאַ-כּאַ! ...
 און ס'איז דאָן ביינאַכט געווען. ליכטיגע שטערן האָבן
 ש'ן איין זייט פון ברעג. פון אונטער אַ באַרג אַרויסגעשיינט.
 און פון באַרג און פון אַ סטעזשקע אַ דאָרטיגער האָט מען
 דערזעהן אַ וואַנדערער צום טייך זיך אַראָפּלאָזן. האָט אים
 דער בריק אײסגעוואַרט. און אַז ער איז אַראָפּגעקומען און
 פון ברעג אַ פּוס שױן אײפן בריק אַ שטעל געטאָן. אויף אים
 אַרויסגיין געוואַלט. אַזוי האָט ער פּלוצלינג פון בריק אַראָפּ.
 צי פון אַטשערעט אַרויס -- אַ קול דערהערט דער וואַנד-
 דערער.
 -- האַלט!
 -- ווערזו וואָסטו? -- האָט זיך דער וואַנדערער דערשראָקן
 און דעם פּוס צוריק צום ברעג אַ כּאַפּ געטאָן.
 -- איך. דער בריק. צו דיר. דעם וואַנדערער. איך האָב
 דיר וואָס צו פרעגן.
 -- וואָס?
 -- איך בין אַלט און אָפּגעמאָרן. און זעה קיין תּכלית.
 טרייסט מיך.
 -- און ווער האָט דיר אײסן געדאַנק אַרויסגעפירט?
 -- דער ל'ך פון אַטשערעט און מײנע אײגענע בײנער.
 -- זײנען מײנע פּיס מײר שױן זײן בױך געשוואָלן. און
 דאָס געשווילאַכץ גײט מײר באַלד אונטערן האַרצן אונטער...
 -- און וואָס?
 -- און אויך מײנע פּיס זעהען קיין תּכלית נײט.
 -- און דאָך?
 -- און דאָך בײוסו אַ בריק און דו מוזט די מעשה מיטן
 אַל-בריק וויסן...
 און דער וואַנדערער איז אײפן בריק אַרויסגעגאָן. אויף זײן
 מיט געקומען. האָט פון זיך זײן רוקן-זאַק אַראָפּגעלאָזט. זיך
 אַוועקגעזעצט און דערציילט:
 -- דער אַל-בריק, וואָס פירט פון די טיפּסטע אָפּגורנטן
 ביז די העכסטע היכלות. איז -- אינאײנעם מיט די אַנדערע
 זאַכן, וואָס דער האַר גאָט האָט שױן צו זײ קיין צײט גע-
 האָט -- פּרײטאַג פאַרנאַכט. שױן בײן-השמשות-צײט באַשאַפן
 געוואָרן... זיך לאַנג מיט אים נײט געעסקט. מיט אים נײט
 גערעדט און זײן באַרויף אים נײט קלאָר געמאַכט. און באַלד
 אים אַליין אײבערגעלאָזט און פון אים אָפּגעגאָן -- און
 דער האַר גאָט איז דעם שבת באַגעגענען אַרויסגעגאָן.
 און דער אַל-בריק איז אַליין געבליבן און די ערשטע נאַכט
 סאַרדמיונט געווען. און שטיל און אין דער פּינסטער דאָן זײן
 סאַרס און זײן פאַרנעם. זײן באַשאַטאַנד, און וואו אין דער
 וועלט ער געפּינט זיך. באַטראַכט. האָט ער זיך דערזעהן. ווי
 מיט די פּיס אין אָפּגורנט שטעקט. און מיטן קאַפּ אין אַ היכל
 אַ ליכטיגן געפּינט זיך, און אין היכל האָט אַ הייליגע שטיל-
 קײט גערוהט. און פון יענעם היכל האָט אַ טיר ערגעץ אין אַ
 צווייטן געפּירט. און די טיר אַהין איז פאַרמאַכט, און פון יע-
 נער זײט טיר האָט יענע נאַכט דער האַר גאָט מיט זײן שבת
 נאָך דער וואַך און וועלט-מידקײט פאַרבראַכט... איז ער מיט
 זײן קאַפּ צופּירדן געווען זעהר. און מיט זײנע פּיס נײט אײבע-
 ריג. ווייל זײנע פּיס האָבן אים געקילעט און גענעצט. און נעץ
 און גליטשיקט. און היפל און משונה שרצים האָבן זיך אויף
 זײ געווידמעט. האָט ער זיך נײט גוט געפּילט מיט זײ. האָט
 ער פון זײ נײט גוטס געטראַכט. און פון טראַכטן איז צו נײט-
 צופּירדנס. און פון נײט-צופּירדנס צו תּרעומות געקומען,
 תּרעומות. וואָס מען האָט זיך בײ אים נײט אָנגעפרעגט. תּרעומות.
 וואָס מען האָט אים די ברירה נײט געגעבן. תּרעומות. וואָס
 דער האַר גאָט האָט באַלד נאָכן באַשאַפן אים פון אים אַוועק-
 געאַיילט. אַוועקגעאַיילט און זיך בײ אים נײט פאַרהאַלטן גאָר...
 און ווי ער האָט אַזוי תּרעומות באַקומען. אַזוי איז דער שטן
 צו אים מיט אַ ערשטן נאַכטישן וועלט-וויזט געקומען:
 -- ער האָט נײט וואָס צו טון. ס'איז נאַכט. און ס'איז
 שבת. און דער האַר גאָט האָט זיך אין זײן העכסטן היכל
 אײצט פאַרקליבן און זײ -- אים. דעם שטן. און דעם אַל-בריך
 מיט די פּיס -- האָט אונטן אין די אָפּגורנטן געלאָזט... ס'גײט
 אים נײט אָן: נעץ און שרצים ווידמענען זיך -- זאָלן זײ.
 ס'איז מיאוס און גליטשיק. -- זאָל מיאוס זײן. ער רוהט
 אײצט.
 -- יאָ -- האָט דער אַל-בריך מסכים געווען -- און פאַר-
 וואָס זיך גאָר נײט אָנגעפרעגט?

--But an accident could happen! . . .
 --And how does that concern you? And what do you gain from there not being an accident? What do you profit and what do you lose?
 --Come, clown, what will other bridges say?
 --Ha-ha! . . .
 And it was then nighttime. Bright stars shone out from one side of a bank, from under a mountain, and from a mountain and from a footpath there a wanderer could be seen making his way down to the river. The bridge awaited him, and when he had come down and had already set a foot on the bridge, wanting to pass over it, the wanderer suddenly heard a voice either coming up from the bridge or from out of the reeds.
 --Stop!
 --Who? What?--The wanderer became frightened and took his foot back off the bridge.
 --I, the bridge, to you, the wanderer: I have something to ask you.
 --What?
 --I am old and worn out, and see no purpose, console me.
 --And who put that thought in your mind?
 --The clown in the reeds and my own bones.
 --My feet are already swollen as far as my belly, and the swelling reaches almost to my heart . . .
 --And so?
 --And my feet too see no purpose.
 --And yet?
 --And yet you are a bridge and must know the Story of the All-Bridge . . .

And the wanderer went up on the bridge, came to its middle, set down his knapsack, sat down and told:
 --The All-Bridge, which leads from the deepest abysses to the highest palaces, was--together with the other things that the Lord God had no more time for--created Friday evening, already at twilight . . . He did not concern Himself with it long, did not speak with it and did not make its mission clear to it, and soon left it alone and departed from it--and the Lord God went to greet the Sabbath. And the All-Bridge remained alone and the first night was lost in thoughts, and quietly and in the dark thinking over its form and size, its composition, and where it was in the world. It saw itself, how its feet were stuck in the abyss, and its head in a bright palace; and a holy stillness rested in the palace, and from that palace a door led somewhere into a second palace, and the door to there was closed; and on the other side of the door the Lord God had spent that night with His Sabbath after the week-and world-weariness . . . It was very happy with its head and not much so with its feet, since its feet made it cold and wet, and wetness and sliminess and the wild swarming things that swarmed in them made it not feel good with them. It did not think well of them, and such thinking led to dissatisfaction, and dissatisfaction led to complaints; complaints that it had been given no choice, complaints that the Lord God had hurried away from it soon after its creation, hurried away and spent no time with it at all--And when he received such complaints, Satan came to it with his first night visit to the world:
 --He has nothing to do, it's nighttime, and the Sabbath, and the Lord God has secluded Himself now in His highest palace and them--him, Satan, and the All-Bridge with the feet--He has left below in the abysses . . . It doesn't concern Him: wetness and the swarms of swarming things--let them swarm, if it's loathesome and slimy--let it be loathesome, He is resting now.
 --Yes--the All-Bridge agreed--and why didn't He ask us first?

יא. פארוואס זיך ניט אנגעטרעטן? און פארוואס איז אלץ געשאפענעט צוליב זיך אליין באשאפן געווארן, און דו פאר און צוליב אנדערע: מ'זאל אויף דיר טרעטן און דיך נאר איבערגיין? ...

און דער שטן האָט דאָ דעם אל-בריק זיין באַרוף קלאַר געמאַכט, און געוויזן האָט ער אים פון די ערשטע דורות. דערנאָך פון די שפעטערע און נאָך שפעטערע, און דערנאָך פון פיל און פון אל-די דורות אויסגעהער, ווי אַלע אויסגייענ-דיגע היסל מיט זיך ברענגען און פיל נעץ און גליטשיקס אויפן בריק, און אַ סך פאַרמאוסן און סאַראומרייניגן אים. און -- אַרױסגייענדיג און אַרױפּפראַפּנדיג זיך, און אַז זײ קױמען ביז זײן מיט שױן צו גײן און קוקן אויף אונטן אַראָפּ -- פאַרדרייען זײ זיך די קעפּ פּלוצלינג, ברעכן אָפּ און ברעכן אױס, און מיט פאַרדרייעטע קעפּ און מיט געבראַכטן גליטש צוריק אין אָפּגרונט פּאַלן. האָט דאָס דער אל-בריק דערזעהן, און איבל איז אים געוואָרן און מיאוס זײן זאָך, און אַ עקל האָט אים אָנגענומען, און נאָך מער חרעמות דער-פּילט, און דאָן איז דער שטן געהענטער צו אים צוגעטראַטן און שטיל אים אין אויער איינגעראָמט:

... ביזט באַליידיגט, בריק! ...
-- איז וואָס?
-- ברעך זיך איין!
-- איז וואָס וועט זײן?
-- וועסטו אַראָפּפאַלן, און דער האָר גאַט וועט ניט הערן, ווייל דער האָר גאַט איז איצט אין זײן לעצטן היכל פאַרנו-מען, און פאַלסטו אַראָפּ, אַזױ וועלן מיר אונטן אונזערע אַ מלוכה גרינדן, וועלן מיר זיך טיילן מיט דער מלוכה, און אויב שױן אַ בריק -- איז ניט די הויך מיט דער נידער פאַר-אייניגן, און ניט אַרױסגעשטעלט שטיין, מ'זאל זיך דראַפּן אין צוריק פּאַלן, נאָר די לענג מיט דער ברייט פאַראייניגן, און אַלע וועלן אויף דיר גרינג און לייכט גיין, און גלייך און וואוהיין זײ וועלן, וועלן אָנקומען, און די זאָך איז באַרעכט-סיגט, ווייל אויך דער אָפּגרונט האָט רעכט, און צו וואָס אונז אים דינען, אַז מיר קאָנען אַלײן האָרן זײן. -- און לאָז ער דאָ רוהען ...

און דער אל-בריק האָט דעם שטנס רייד אויסגעהערט, און ער האָט זיך פאַרקלערט, און אַ שלעכטער געדאַנק איז אים אויסגעקומען, און אויפן שטן אין אויסן אנריידער האט ער געקוקט, און דער שטן האָט זיך פון אים אָפּגעקערעוועט און אים אליין באַטראַכטן געלאָזט, און דער אל-בריק האָט גע-וואָרט און געצווייפלט, זיך געשיובט און געקווענקלט, און דאָן, און זיך איבערלייגנדיג, דאָך ניט צו קיין גאַנצער הסכמה געקומען ...

איז אים אַ קעלט און אַ שוידער פון אָפּגרונט איבער זײן גאַנצער לענג און גאַנצן קערפּער איבערגעגאַן, האָט ער אַ ציטער און אַ טרייסל זיך געטאָן און פון יא-הסכמה און ניט-הסכמה האָט ער נאָר אַ שטיקל בריק און דאָס, וואָס ס'האָט אין אָפּגרונט געשטעקט, פון זיך אָפּגעטרייסלט.

אין דער מינוט איז די ליכט פון זײן היכל, וואו ער האָט מיטן קאָפּ געשטעקט, טונקל געוואָרן, פון דער טיר פונם צווייטן היכל איז דער האָר גאַט אַרױסגעגאַן, אַ באַרוהטער און אַ פאַרוואנדערטער האָט ער אויפן אל-בריק אַ קוק געגעבן טאָן, אַ קוק געטאָן און גאָר ניט געזאָגט, אַ קוק געגעבן און צוריק צו שבתדיגער מנוחה זיך אומגעקערט ... און דער שטן האָט זיך שױן פון זײן אויסגעקערעוועטקייט צום אל-בריק זיך ניט אומגעקערט, און אַ בייזער און ניט-צופרידענער און פון קנאַפּן ערפאַלג פון ערשטן ווייטע זיינעם באַליידיגט, איז פון פאַר אל-בריקס אויגן פאַרשוואונדן, און פון וואָנען ער איז געקומען, אַהין אַוועקגעגאַן ...

ס'איז שױן פאַרטאָג געווען, און דער טאָג פון שבת איז געקומען, און דער טאָג פון שבת איז אויך רוהיג איבערגעגאַן, און אויף דער נאַכט, אַז דאָס ליכט אין היכל פון אל-בריק האָט זיך אָנגעצונדן, האָט עס שױן ניט ווי נעכטן, שבתדיג, נאָר שוואַכדיך און הבדלהדיג אויסגעזעהן, און באַלד נאָכן ליכט-זיך באַווייזן, האָט זיך דער האָר גאַט דאָרט אויפן שוועל זיך באַווייזן. -- אַ גוטע וואָך! -- האָט ער זיך צום אל-בריק געווענדט, און דער אל-בריק האָט זיך זינדיג און געמינערט געפילט.

עפעס האָט אים געפּעלט, און די שטיק, וואָס האָט נעכטן אין אָפּגרונט געשטעקט, איז אים אָפּגעגאַן, און כּאַטש קיין פינטערניש און נעץ פון אָפּגרונט האָט ער שױן ניט געפילט דערפאַר איז אבער אויך די קרוין זיינע, די ליכט פון זײן קאָפּ טונקל און צוגעשלאָגן געווען.

--Yes, why didn't He ask? And why was everything else in Creation created for itself, but you because and for the sake of others: that people should walk on you and only pass over you? . . .

And here Satan made clear to the All-Bridge its mission; and he showed it those who would pass over it from the first generations, afterward from the later and yet later ones, and afterward from all the many and many generations, how all the crowds who walk on the bridge bring with them much wetness and sliminess onto the bridge, and make it loathesome and unclean, and--going up and scrambling up, when they come to the middle already and look down below--suddenly they become confused, vomit and throw up, and with their confusion and spewed-up sliminess they fall back down into the abyss . . . The All-Bridge saw this, and its task became evil and loathesome to it, and disgust overcame it, and its complaints increased, and Satan then stepped nearer to it and quietly whispered in its ear:

--You've been insulted, bridge! . . .
--What can I do?
--Collapse!
--Then what will happen?
--You will fall down, and the Lord God will not hear, because the Lord God is now occupied in His last palace. And when you fall down, we will establish our own state below; we will divide up the state, and if there is a bridge, it will not unite the heights with the depths, and it will not stand upright, for one to scramble up and fall back down, but will unite length and breadth, and everyone will find it easy to walk on, and will arrive directly wherever they wish; and the matter is justified, because the abyss too has rights, and why should we serve Him when we ourselves can be lords--And let Him rest here.

And the All-Bridge heard out Satan's speech, and it sank into thought. And an evil thought came to it, and it looked at Satan and at the inciter, and Satan turned from it and left it alone to think; and the All-Bridge waited and doubted, reflected and hesitated, and then in deliberating still did not come to complete agreement . . .

A cold feeling and a shudder went up and down the entire length of its body, it trembled and shook and from yes-agreement and no-agreement shook off from itself just the piece of the bridge which had stood in the abyss.

In that moment the light of its palace, where its head had been, became dark, and the Lord God came out of the door of the second palace; rested and astonished He glanced at the All-Bridge, glanced and said nothing, glanced and turned back to His Sabbath rest . . . Satan did not turn back from his turning away from the All-Bridge; angry and dissatisfied and insulted by the meager success of his first visit, he disappeared from before the All-Bridge's eyes and returned to the place from whence he came . . .

It was already dawn. And the Sabbath day came, and the Sabbath day passed peacefully, and at night, when the light in the All-Bridge's palace was kindled, it no longer shone as it had the night before, with a Sabbath shine, but weakly and with an end-of-Sabbath shine, and as soon as the light began to shine, the Lord God appeared on the threshold.

--A good week!--He turned to the All-Bridge.

And the All-Bridge felt sinful and diminished, and the piece that yesterday had stuck in the abyss had departed from it, and although it no longer felt any darkness or wetness from the abyss--for this reason its crown, the light of its head, was dim and battered.

--A good week!--It replied to the Lord God's blessing and lowered its eyes, ashamed.

And--(the wanderer added to his story)--and now all bridges must suffer over that piece of the All-Bridge, and length and breadth have been occupied by Satan, and he has placed his clowns at all the bridges, and bridges are dissuaded from their mission; and the broken off part has been searched for, in order to unite it with the All-Bridge, and for a long time already, when it is searched for, the searchers' feet are already swollen from walking; for the sin of the All-Bridge's head and for the diminution of its light many heads must be decapitated, in order to fill that palace-light with the light of their heads. -- -- --

And--"Disciples," (the Master adds) "that is what your Comedians will say, when they importune you and cause you pain, when they importune you and ask about your heads."

And the Master becomes quiet, and he walks out of the circle. And the plaza of the wall and the ladder soon disappears, and there opens up again there the field from which the Master and his disciples had come in the beginning and had appeared from there . . . And the Master is already far away, and he already pushes against the horizon as he goes back, and the light of his head looks like a faint, weak circle, and the disciples behind him also with lights in their heads and with bread and wine in their hands--bringing it out into the world wherever the Master leads them; they walk there and fade into the distance, and Adam looks after them for a while, until they have completely disappeared from sight . . . And then Adam turns back from looking after them, in order to turn back also with his light to himself at home.

א גוטע וואך! האט ער דעם האר גאט אויף ויין ברכה געענטפערט און די אויגן פארשעמט אראפגעלאזט. און (גיט דאָ דער וואַנדערער צו ויין מעשה צו) — און איבער יענעם שטיקל פון אל-בריק מוזן איצט אלע בריקן אָפּקומען, און די לענג מיט דער ברייט ווינען פון שטן פאַרנומען, און ביי אלע בריקן האָט ער ווינע לצים באַזעצט, און בריקן ווערן פון וייער באַרויף אָפּגערעדט, און דאָס אָפּ געבראַכן שטיקל האָט מען זיך ווכן אוועקגעלאָזט, אום עס ווידער מיטן אל-בריק באַהעפטן, און שוין לאַנג, און מ'זוכט עס, און ביי די זוכערס ווינען די פיס פון גיין שוין געשוואַלן, און פאַר דער זינד פון קאַפּ פון אל-בריק און פאַר ויין ליכט פאַרמינערונג מוזן פיל קעפּ געקעפט ווערן, אום מיט דער ליכט פון וייערע קעפּ יענץ היכל-ליכט צו דערפולן. — — — און „תלמידים“ (גיט דאָ דער מייסטער צו) „דאָס וועט איר אייערע קאַמעדיאַנטן זאָגן, ווען זיי וועלן צו אייך קומען און אייך צער אַנטון, ווען זיי וועלן צו אייך צושטיין און אייך אויף אייערע קעפּ פרעגן.“

און דער מייסטער ווערט אַנטשוויגן, און ער גייט באַלד פון רעדל אַרויס. און יענער פלאַץ פון וואַנט און פון לייטער פאַרשווינדט באַלד, און ס'עפנט זיך ווידער דאָס פעלד דאָן אויף, פון וואַנען דער מייסטער מיט די תלמידים ווינען צום אָנהויב געקומען און זיך באַוויון פון דאָרט... און דער מייסטער איז שוין ווייט, און ער שפאַרט שוין צוריק-גייענדיג אויף אַ האַריוואַנט ערגעץ אָן, און דאָס ליכט פון ויין קאַפּ

זעהט זיך ווי אַ בלאַס-פאַרחלשט רעדעלע אויס, און די תלמידים אונטער אים האַלטן זיך און אויך מיט די ליכט ביי די קעפּ און מיט ברויט און וויין אין די הענט — אין דער וועלט אַריין און וואוהין דער מייסטער פירט זיי, עס ברענגען, גייען זיי דאָרט און פאַרגייען, און אדם קוקט זיי נאָך אַ צייט, ביז זיי אינגאַנצן פון ויין אויג פאַרשווינדן... און דאָן, און אדם קערעוועט זיך אויס פון זיי נאָכצוקוקן, אום אויך מיט זיין ליכט צו זיך אַהיים זיך אומקערן.

און אַז אדם אַהיים קומט און קוקט זיך דאָן אויף זיין צימער אום טרעפט ער עס ווי נעכטן און ווי ביינאַכטן גע- ווען, ער אַליין נאָר אין ויין בעט איצט ליגט, און אויפן אָרט פון ויין קאַפּ אים אַ ליכט נאָר לויכט זיך, היימישע און קרובים אַרום זיין בעט שטייען, שאַקלען אויף אים מיט די קעפּ און זיין אויסזעהן און ויין מול באַווינען, און ער קוקט זיי אָן און וייער ווינען און וייערע רחמנות-פנימער באַדויערט, און אַז זיי פאַרלאָזן אים לסוף, צעגייען זיך, און ער אַליין מיט ויין קאַפּ-ליכט בלייבט, און אַז דער קאַמעדיאַנט דאָן באַווויזט זיך, און ווייטער און ווי געוויינט, אים צו דינען אַ גרייטער, און מיט דער האַנט אין דער טאַש שוין, אום פון דאָרט דאָס טי- כעלע אַרויסצונעמען, אים דעם קאַפּ-ווייטאַג צו פאַרגרינגערן — צושמיכלט זיך דאָן אדם, טוט מיט דער האַנט אַ מאַך און לאָזט אים ניט צו נאָהענט, און „איבעריג“ — טוט אַ זאָג — „זעהסט דאָך, און זיי זיך ניט מטריח“... — וואָס הייסט? — מאַכט זיך דער קאַמעדיאַנט ניט וויסנדיג, תּמּוּאַטע.

— זעהסט דאָך, דיין דינסט איז ניט גויטיג, כּיּיּן גע- קעפט, און דו קאַנסט זיך צו עמיצן אַנדערש פאַרדינגען... אין אַז דער קאַמעדיאַנט הויבט אָן, און ווי דער מייסטער האָט פאַראויסגעזאָגט: „סטייטש“ און „וואָס הייסט?“ און „בעל-מח, וואו האַסטו דעם קאַפּ פאַרלוירן“ א. א. ו. א. א. ו. צעשמייכלט זיך שוין נאָר דאָן אדם, אַליין רוהיג, און דעם קאַמעדיאַנט באַרוהיגט, לאָזט אים ניט צוגיין און מיט דער שפראַך ניט אַרויס, הייסט אים נאָר זיך זעצן און דאָס וואָס דער מייסטער האָט אים דערציילט, דערציילט אים.

And when Adam comes home and looks around at his room, he finds it as it was the day before and the evening before; he himself lies in his bed now, and in the place of his head only a light shines; relatives and kin stand around his bed, shake their heads at him and his appearance and bemoan his fate, and he looks at them and regrets their crying and the pity in their faces. And when they finally leave him, and depart, and he remains with the light of his head, and when the Comedian then appears, and once more as usual is prepared to serve him, and with his hand already in his pocket, in order to take out his handkerchief from there, in order to relieve his headache--Adam smiles then, makes a motion with his hand and does not allow him too close, and "Unnecessary"--he says--"as you can see, so don't bother..."

--What do you mean?--the Comedian says, not knowing, foolish.

--As you can see, your service is not needed, I am beheaded, and you may hire yourself out to someone else . . .

And then the Comedian begins, as the Master predicted: "What do you mean?" and "What does it signify?" and "Brainy one, where did you lose your head?" etc. etc.--Then Adam smiles completely, calm himself, and calms the Comedian, does not let him come near and talk, directs him only to sit down, and he tells him what the Master told him.

Translated by Michael Stern

THE STRUCTURE OF BEHEADED

